

Движещият се с близо час закъснение полет от Виена беше пред приземяване. Пасажерите се смълчаха след светналите предупреждения за закопчаване на коланите и зорко следящите очи на стюардесите за изпълнението му. Спускането бе съпроводено с лек трус от направения вираж на самолета, влизащ в подходящата допирателна със земята. В бизнес класата седяха петима души, явно привикнали усещания за излитане и кацане, след като спокойно проследяваха „танца“ на въздушното возило по пътя му към земята.

В същото време пред VIP-а на летището спря черна лимузина, с отличителен знак за специално паркиране. Стоящият наблизо полицай проследи появата ѝ, но чифтосаните номера спряха импулса му за проверка на правото ѝ да влиза в тази зона на посрещане. Беше свикнал на тази автомобилна парадност за знаково присъствие на притежателите им на летищната сцена на привилегированите. Очакванията му да види добре сложени момчета, отварящи врати и слизачи с маниер не търпящ възражения, се потвърдиха. Предположи, че колата няма да тръгне преди да предложи подслон и на още някой и обърна поглед към следващата, която по марка и вид не бе дори и беден роднина на първата.

Знаейки къде е мястото, на бавен ход затърси пространство в „приюта“ за движещата се на колела народна беднота. Нямаше пропуск за богаташката парадност...

Тези, които имаха, скоро се появиха пред лимузината. Сега бяха трима, като първите двама бяха поели ролята си и на летищни хамали, търрейки с усилие багажа на пасажера. От колата се появи още една фигура с букет с цветя, с лакейски маниери на обслужване и с почтителен тон приветства новодошлия:

Господин Архипов, ама време уцелихте. Да изгубите цял следобед за един час път дотук... Притеснихме се да не отложат въобще полета. Всичките усилия по посрещането щяха да бъдат неоценени от Вас. Понякога добре ли пътувахте? Липсваше ли Ви нещо в самолета?

Спри се! Давай да тръгваме и ме запознай със ситуацията по срещата. Другите пристигнаха ли?

Очакваме само гостенина от Русия, чийто полет пристига час след Вашия, но и той има приблизително същото закъснение... Друг екип ще го посрещат! За всеки от поканените си има персонално отговарящи хора. Ние отговаряме за Вас!

Колата потегли и пое в посока известна само на посветените в целта на пътуването. След около два часа се отби от главната магистрала и я смени с път, отдавна не попаднал в полезрението на грижещите се за пътните артерии на страната. Панорамата беше планинска и прибиращото се на хоризонта слънце ѝ придаваше загадъчност с появяващите се полусенки от палитрата на вечернята. Смяната на дневната одежда с нощна осигуряваше на

пътуващите нужната им защита от любопитни погледи, колкото и те да бяха рядкост в този почти обезлюден от присъствието на хора горски рай. Две стопиращи бариери даваха знак за края на свободното движение в територия, подвластна на държавно регулирано присъствие, в спотайващата се зад борвете сграда с висока каменна ограда...

Посетителите явно нямаха нужда от представяне, защото едва приближили вратата, крилата ѝ гостоприемно се разтвориха и погълнаха поредната доза от тайни посетители. Возилото попълни парка от паркирани вече негови луксозни събратя. Пътниците разкършиха снаги и поеха бавно към обителта, която ги очакваше в частично осветения си блясък.

Загадъчността се подклаждаше от факта, че никой не излезе да ги посрещне. Пристигналият от Виена гостенин извади от малкото джобче на сакото си магнитна карта, даваща достъп само на притежаващите такава. Придружителите му останаха отвън, знаейки, че там вътре влизането им би предизвикало нещо повече от обикновено негодувание. За тях щяха да се погрижат по друг стандарт за храна и подслон.

Овалната форма на антрето говореше за копиран колониален стил в архитектурното му решение. Стоящата в центъра му дъбова маса с кристална фруктиера, заобиколена от два месингови свецника, бе подходящ обект за ренесансов натюрморт. Начинът по който се движеше в това пространство и безцеремонното оставяне на съблечената връхна дреха върху облегалката на резбования стол показваше, че обстановката не му е чужда. Отправи се към широко отворените врати на салон, достатъчно голям за таен концерт на звезда от шоубизнеса. Около камината седяха трима души, отдадени на злободневни размисли за уплътняване на времето до започване на срещата в необходимия състав. При появата на новодошлия и тримата се изправиха от благоприличие и поздравиха по начин, показващ равнопоставеността между тях. Но един от тях, вероятно не първия сред равни, погледна часовника си и с досада отчете напредването на времето, след като с раздражение в гласа си се обърна към останалите:

- Цяла нощ ли ще будувате! Толкова неща имаме да решаваме, а ще трябва да изчакаме и Роман Юстевич. Тази руска мечка изпитва удоволствие да ни държи в напрежение.

- Хайде по-ведро бей Вазов! Тук от нищо нямаме нужда! Този уют в планината предполага добро настроение и позитивни мисли. А и не сме се виждали лице в лице от близо 10 месеца...

- Ти пък Горячев, с твоята уравновесеност, не даваш на хората да проявят малко резервираност към едно неприемливо чакане...

- Бъди учтив към природата! Уважавай решенията ѝ! Пред нея сме безсилни... Виж какво разнообразие ни предлага. Тук приятен залез, там непрогледна мъгла, другаде сняг и

След предлог ("обвен") → кратък елемент!
Богомил Крукован

киша... Как да не благоволееш пред нея... Такова всеобхватно величие не притежава никой друг, освен създателя ѝ...

- И ние сме рожби на създателя, но макар и негово подобие, нямаме вменената от него сила да се разпореждаме по усмотрение с нейните възможности...

- Ти да не мечтаеш да си Богомил човек? Не споменавай това дори и на шега, че Всевишният взел ти изпратил някое предизвикателство за „съревнование“ с мощта му...

- Пепел ти на уста... Опазил ме бог от такава илюзия... Султанов, защо си толкова мълчалив, какво си се замислил?

Репликата бе отправена към застаналия с гръб към водещите разговора човек с едра фигура, който не се върна на мястото си след посрещането на четвъртия от Петорката...

- Слушам Ви и имам усещането, че с това празнодумие прикривате вътрешната си нервност от предстоящия разговор. Има ли причини усещането ми да е вярно?... върна словесния си „пас“ Исполнител, приближавайки се до камината...

- Ти пък с твоята мнителност... Поне пред нас се отърси от нея... Наши хора сме си все пак... Нали не сме врагове!

- Особено сред Вас винаги ми напомня, че общото между нас са парите и властта, а те са често срещана разменна монета дори и в един затворен кръг от съратници по необходимост, а не по убеждение...

- Султане, това бе грубо и доста обидно... се намеси в разговора пристигналият от Виена гостенин... За каква необходимост говориш, като общите ни цели и идеи за развитието на

държавата ни събра преди години, за да обединим усилия върху интереси, взаимно защитавани по правила наложени от самите нас... Разпределихме си ролите и полетата на

властване и изградихме системата, която колективно управляваме. Това, че избрахме теб да координираш действията ни и да водиш процедурно срещите ни, не ти дава правото да се

чувстваш едноличен господар на създаденото с общи средства и усилия... Моля те, зачитай правото ни винаги да бъдем съгласни с теб. Ако демокрацията във е парадна, то тук

между нас равенството е основата върху която все още съществуваме и то е консенсен принцип, спасяващ ни от всевъзможни вътрешни пробойни...

- Една система има силата да съществува само ако подлежи на развитие... недовърши изречението си Исполнител, тъй като очаквания „руски мечок“ влезе в салона и с широко

разтворени ръце демонстрира задоволството си, че ги вижда вкупом. Видът му бе пълна противоположност на представата за мечка и то руска... Дребният му ръст и не дотам

добрият му вкус на обличане му придаваха образ на току-що излязъл от архив деловодител, оставил черните си ръкавели върху изрядно подредено бюро. Никога не можеше да се роди

предположение, че под тази външна невзрачност се криеше интелект, работещ с огромен финансов ресурс по всички точки на планетата. Една природна даденост, осигуряваща идеално прикритие за предмета на заниманията му... А и не беше руснак... и дългото му пребиваване в Москва, не бе го превърнал в такъв...

- Как сте ребята? Беше ли Ви мъчно за мен? На последната ни среща ме натоварихте със задача, достойна за гений и аз достопочтено я изпълних... Знаете резултатите от нея. Не чувам овации за възможностите на моята умствена акробатика...

Прекратилите спора се приближиха до него и с поредица от потупвания по рамото изразиха подкрепата си за чутата самооценка. Вкупом тръгнаха към стоящата в средата на салона овална маса и заеха местата, принадлежащи им от предишни срещи. Време беше да сложат край на припламналите от бездействието им искри и да приковат вниманието си върху делата, изискващи колективното им одобрение...

IX

Леността не му бе присъща, но не пропускаше възможности за кратък следобеден сън. Вече повече от половин час лежеше в леглото си с опити да потъне в царството на Морфей, но така и не успяваше да спре да мисли върху поднесените му изненади от деня. Страничен човек, станал неволен свидетел на днешните събития, би му завидял за интереса който се проявява към него от хора с особени позиции в обществото. Но мислите му не течаха само в тази посока. На вратата на ергенската си квартира намери забодена бележка от „щедрия“ си роднина, напомняща за неговия месечен принос в средствата му за живот. Имаха принципна договорка за възможното закъсняване с наема и той не беше пропуснал да покаже стриктното отчитане на просрочието. Имаше малко спестени пари в банка, но надеждата, че няма да се наложи да ги пипа скоро, доведе до този пропуск в роднинската му акуратност. Развитието на събитията около него не носеха упование в нови източници на доходи и си даде дума, че утре, преди срещата му с Лина, ще изчисти задължението си. Напоследък си налагаше да бъде пестелив, макар че по природа беше разточителен. Нещо, което пишеше в зодиакалното му предписание за внимание върху неразумни парични разходи по това време на годината. Хем не бе склонен да им се доверява напълно, хем имаше нещо, което му даваше приповдигнатост в настроение и нагласи за дни, в които вестникарските хороскопи му предричаха хубави неща за здраве, любов, приходи и контакти. Не веднъж се беше питал, защо всичко, от което се нуждаеха хората, влизаше в рамките на тези четири измерения. Вярно е, че за разнообразие на четящите ги, от време на